

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 234/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2009 predbežne prerokoval návrh Ing. T. D., N., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/01/09-K z 22. apríla 2009, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. T. D. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 24. júla 2009 doručený návrh Ing. T. D., N. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej aj „výbor“) sp. zn. VP/01/09-K z 22. apríla 2009 (ďalej len „namietané rozhodnutie“), za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií.

Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že namietaným rozhodnutím, ktoré bolo navrhovateľovi doručené 22. júna 2009, mu výbor uložil pokutu, pretože ako verejný funkcionár, riaditeľ štátneho podniku H. B., porušil povinnosť podať v ustanovenej lehote oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“).

Pokutu výbor stanovil podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na sumu 723,03 €. Navrhovateľ uviedol, že namietané rozhodnutie považuje *„za veľmi tvrdé voči mojej osobe a mojej rodine, nakoľko som uvedené ustanovenie zákona neporušil zámerne, svojim konaním som nespôsobil žiadnu ujmu SR pri výkone svojej funkcie a taktiež som nespôsobil žiadnu škodu finančného alebo materiálneho charakteru. Obsah majetkového priznania, ktoré bolo predložené zodpovedá skutočnosti, to znamená, že som sa neskorým podaním nesnažil zmariť alebo zámerne oddialiť podanie informácií o majetkových pomeroch mojej osoby a majetkových pomeroch mojej rodiny.“*

K dôvodom oneskoreného podania oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona navrhovateľ uviedol: *„Do funkcie riaditeľa H. B., š. p. som bol vymenovaný dňa 1. 11. 2008. Bol som si vedomý povinnosti vyplývajúcej z citovaného zákona. Uvedenú povinnosť som si splnil dňa 28. 11. 2008, avšak vzhľadom na skutočnosť, že som ako verejný funkcionár podával uvedené priznanie prvýkrát, omylom som uvedené hlásenie zaslal na osobný úrad MŽP SR poštou. Myslel som, že uvedené priznanie je nutné zaslať na osobný úrad MŽP SR, ktoré je zakladateľom H., š. p. Až následne som bol upozornený, že uvedenú povinnosť si treba splniť voči Výboru pre nezlučiteľnosť funkcií NR SR. Obratom som tak vykonal. Bohužiaľ tak sa stalo, že som nedodržel termín, ktorý mi ukladal povinnosť predložiť priznanie do 30 dní.“*

Navrhovateľ ústavný súd v uvedenej veci požiadal, aby preskúmal napadnuté rozhodnutie a následne ho zrušil.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa konštatoval, že jeho právomoc preskúmať rozhodnutia výboru vo veciach ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov je založená čl. 10 ods. 2 ústavného zákona, pričom navrhovateľ ako riaditeľ štátneho podniku H. B. je verejným funkcionárom podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona, a teda osobou oprávnenou podať návrh na začatie konania o preskúmanie rozhodnutí výboru.

Z návrhu navrhovateľa a jeho príloh vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 22. júna 2009, pričom svoj návrh doručil ústavnému súdu 24. júla 2009 (na poštovú prepravu bol podaný 21. júla 2009), t. j. v lehote ustanovenej v čl. 10 ods. 2 ústavného zákona. Z toho vyplýva, že návrh bol podaný v zákonom ustanovenej lehote.

Po uvedených zisteniach sa ústavný súd sústredil na skúmanie, či návrh navrhovateľa nie je zjavne neopodstatnený.

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s uvedeným ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ním, tak ho potvrdí.

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru, sú zjavne neopodstatnené.

II.A Skutkový stav

Z návrhu navrhovateľa, napadnutého rozhodnutia a jeho príloh, ako aj z vlastných zistení ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

1. Navrhovateľ je riaditeľom štátneho podniku H. B., túto funkciu vykonáva od 1. novembra 2008.

2. Navrhovateľ bol podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu povinný podať výboru do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za predchádzajúci kalendárny rok v rozsahu vyplývajúcom z čl. 7 ods. 1 a čl. 7 ods. 4 ústavného zákona (ďalej len „oznámenie“).

3. Písomné oznámenie navrhovateľa bolo výboru doručené po uplynutí lehoty uvedenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, čo navrhovateľ nepopiera, naopak túto skutočnosť aj vo svojom návrhu potvrdil.

4. Po zabezpečení potrebných podkladov výbor vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým za porušenie povinnosti podať oznámenie navrhovateľovi uložil pokutu v sume 723,03 € (21 782 Sk). V odôvodnení tohto rozhodnutia vo vzťahu k námietkam navrhovateľa, ktoré uplatnil tak v konaní pred ústavným súdom, ako aj v konaní pred výborom, výbor uviedol: *„Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejného funkcionára má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať, keďže ústavný zákon neumožňuje zbaviť zodpovednosti za jeho porušenie z takýchto dôvodov. Pritom v konaní bolo jednoznačne preukázané porušenie predmetného ústavného zákona. Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanému Ing. T. D., riaditeľovi H., š. p. B. ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 22. apríla 2009 schválené uznesením č. 675.“*

Sumarizujúc uvedené skutkové zistenia ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ v podanom návrhu potvrdil nesplnenie svojej povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podať do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za predchádzajúci kalendárny rok v rozsahu vyplývajúcom z čl. 7 ods. 1 a čl. 7 ods. 4 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Postup výboru smerujúci k vydaniu napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže vyzval navrhovateľa, aby sa vyjadril k začatiu konania (čl. 9 ods. 4), pričom na všetky námietky navrhovateľa (aj keď stručne) v odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval.

II.B Právne závery

Z už citovaného návrhu navrhovateľa, v ktorom žiada ústavný súd o preskúmanie napadnutého rozhodnutia, vyplýva, že v ňom opakuje svoje námietky, ktoré boli obsiahnuté už v jeho vyjadrení zo 17. februára 2009 adresovanom výboru, podľa ktorých ustanovenie ústavného zákona neporušil úmyselne, a tridsaťdňovú lehotu na podanie oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nedodrжал, pretože omylom svoje oznámenie zaslal na osobný úrad Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, a až následne po upozornení, že si túto povinnosť musí splniť voči výboru, zaslal obratom oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona výboru.

Ústavný súd preskúmal uvedené námietky navrhovateľa a dospel k záveru, že sú neopodstatnené. Navrhovateľ sám vedel, že je jeho povinnosťou podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, a v súlade so zásadou neznalosť zákona neospravedlňuje, jeho nevedomosťou, že podľa ustanovenia čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona má uvedené oznámenie doručiť výboru, nemožno ospravedlniť zmeškanie lehoty na podanie uvedeného oznámenia.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že námietky navrhovateľa voči napadnutému rozhodnutiu sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľa ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Záverom ústavný súd konštatuje, že návrh navrhovateľa nespĺňal ani všetky náležitosti návrhu podľa § 73a zákona o ústavnom súde (predovšetkým nesplnenie požiadavky povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom), avšak vzhľadom na jeho obsah ústavný súd nepovažoval v tomto prípade za potrebné vyzývať navrhovateľa na odstránenie jeho nedostatkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2009